

tuloistamme paremmin kuin 100 prosentilla. Näin uskolliset kymmenysten maksajat ymmärtävät elää kaukonäköisesti ja pyrkivät olemaan omavaraisempia.

Olen oppinut, että Herran runsaimmat siunaukset ovat hengellisiä ja että ne liittyvät usein perheeseen, ystäviin ja evankeliumiin. Näyttää siltä, että Hän antaa usein erityisen herkkyyden siunauksen Pyhän Hengen vaikutuksen ja johdatuksen havaitsemiseen, etenkin avioliitossa sekä sen kaltaisissa perheasioissa kuin lasten kasvattaminen. Sellainen hengellinen herkkyys voi auttaa meitä nauttimaan sopusoinnun ja rauhan siunauksista kotona. Presidentti James E. Faust on sanonut, että kymmenysten maksu on erinomainen vakuutus avioeroa vastaan (ks. ”Avioliitonne rikastaminen”, *Liahona*, huhtikuu 2007, s. 5–6).

Kymmenysten maksaminen auttaa meitä saamaan alistuvan ja nöyrän sydämen ja kiittollisen sydämen, joka on taipuvainen tunnustamaan ”hänen [kätensä] kaikessa” (OL 59:21). Kymmenysten maksaminen vaalii meissä anteliasta ja anteeksiantavaa sydäntä sekä armeliasta sydäntä täynnä Kristuksen puhdasta rakkautta. Meistä tulee innokkaita palvelemaan ja siunaamaan muita, kun meillä on kuuliainen sydän, joka alistuu Herran tahtoon. Säännöllisten kymmenysten maksajat havaitsevat uskonsa Herraan Jeesukseen Kristukseen vahvistuvan, ja he saavat lujan, kestävästi todistuksen Hänen evankeliumistaan ja Hänen kirkostaan. Mitkään näistä siunauksista eivät ole millään tavalla rahallisia tai aineellisia, mutta ne ovat varmasti Herran runsaimpia siunauksia.

Todistan, että kun maksamme kymmenyksemme uskollisesti, Herra avaa taivaan ikkunat ja vuodattaa meille runsaimpia siunauksiaan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Lynn G. Robbins
seitsemänkymmenen koorumista

Millaisia miehiä ja naisia teidän siis tulee olla?

Olkoot pyrkimyksenne omaksua Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia menestyksekkäitä, jotta saisitte Hänen kuvansa kasvoihinne ja jotta Hänen ominaisuutensa näkyisivät käytöksessänne.

”Ollako vai eikö olla?” on todellakin oikein hyvä kysymys.¹ Vapahtaja esitti saman kysymyksen syvällisemmin tehden siitä elintärkeän opillisen kysymyksen meistä jokaiselle: ”Millaisia miehiä [ja naisia] teidän siis tulee olla? Totisesti minä sanon teille: Sellaisia kuin *minä olen*.” (3. Nefi 27:27, kursivointi lisätty.) *Minä olen* on *olla*-verbin yksikön ensimmäisen persoonan preesens. Hän pyytää meitä ottamaan päällemme Hänen nimensä ja Hänen luonteensa.

Jotta meistä tulisi sellaisia kuin Hän *on*, meidän täytyy myös *tehdä* niitä asioita, joita Hän *teki*: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: Tämä on minun evankeliumini, ja te tiedätte, mitä teidän on minun kirkossani *tehtävä*, sillä niitä tekoja, joita te olette nähneet minun *tekevän*, teidänkin tulee *tehdä*” (3. Nefi 27:21, kursivointi lisätty).

Oleminen ja *tekeminen* ovat erottamattomia. Toisistaan riippuvaisina oppeina ne vahvistavat ja edistävät toinen toistaan. Esimerkiksi usko

innoittaa rukoilemaan, ja rukous puolestaan vahvistaa uskoa.

Vapahtaja arvosteli usein niitä, jotka *tekevät* ilman että he *olivat* – kutsuen heitä tekopyhiksi: ”Tämä kansa kunioittaa minua huulillaan, mutta sen sydän on kaukana minusta” (Mark. 7:6). *Tekeminen* ilman *olemista* on tekopyhää eli sellaisen esittämistä ja teeskentelemistä, mitä ei oikeasti ole.

Käänteisesti *oleminen* ilman *tekemistä* on tyhjää, kuten ”[uskokin] yksinään, ilman tekoja, [on] *kuollut*” (Jaak. 2:17, kursivointi lisätty). *Oleminen* ilman *tekemistä* ei oikeastaan ole *olemista* – se on itsepetosta: sitä että uskoo olevansa hyvä vain siitä syystä, että omat aikomukset ovat hyviä.

Tekeminen ilman *olemista* – tekopyhyys – esittää väärää kuvaa toisille, kun taas *oleminen* ilman *tekemistä* esittää väärää kuvaa ihmiselle itselleen.

Vapahtaja nuhteli lainopettajia ja fariseuksia heidän tekopyhyytensä tähden: ”Te maksatte kymmenykset” – sitä he *tekevät* – ”jopa mintusta, tillistä ja kuminasta, mutta laiminlyötte sen,

mikä laissa on tärkeintä: oikeudenmukaisuuden, laupeuden ja uskollisuuden” (Matt. 23:23). Eli toisin sanoen, he eivät *olleet* sitä, mitä heidän olisi *pitänyt olla*.

Vaikka Vapahtaja myönsi *tekemisen* olevan tärkeää, Hän sanoi *olemisen* olevan tärkeintä. Seuraavat esimerkit kuvaavat sitä, kuinka *oleminen* on tärkeämpää:

- Kasteen vesiin astuminen on jotakin, mitä me *teemme*. Se *oleminen*, jonka täytyy edeltää kastetta, on usko Jeesukseen Kristukseen ja voimallinen sydämen muutos.
- Sakramentin nauttiminen on jotakin, mitä me *teemme*. *Se, että on* kelvollinen nauttimaan sakramentin, on tärkeämpi ja paljon tähdellisempi asia.
- Pappeteen asettaminen on toimintaa eli *tekemistä*. Tärkeintä on kuitenkin pappisuuden voima, joka perustuu vanhurskauden periaatteisiin (ks. OL 121:36), eli *oleminen*.

Meistä monet laativat luetteloita asioista, joita meidän tulee *tehdä*, muistuttamaan meitä siitä, mitä haluamme saada aikaan. Mutta ihmisillä on harvoin luetteloita siitä, mitä heidän tulisi *olla*. Miksi? Asiat, jotka meidän tulee *tehdä*, ovat toimia tai tapahtumia, jotka voidaan aikaan merkitä *tehdyiksi*. *Oleminen* ei kuitenkaan koskaan tule valmiiksi. *Olemisen* luettelosta ei voi merkitä kohtia suoritetuiksi. Voin viedä vaimoni ulos hienoa illanviettoa varten tänä perjantaina, mikä on *tekemistä*. Mutta hyvänä aviomiehenä *oleminen* ei ole yksittäinen tapahtuma; sen täytyy *olla* osa luonnettani eli sitä, kuka minä olen.

Tai milloin voin vanhempana merkitä luettelooni, että lapsi on nyt *valmis*? Emme saa koskaan valmiiksi

hyvinä vanhempina *olemista*. Ja jotta olisimme hyviä vanhempia, yksi tärkeimmistä asioista, mitä voimme opettaa lapsillemme on se, kuinka *olla* enemmän Vapahtajan kaltainen.

Kristuksen kaltainen *oleminen* ei ole näkyvää, mutta se on liikkeellepainevoima sille, mitä me *teemme* ja mikä näkyy. Kun vanhemmat auttavat lasta esimerkiksi kävelemään opettelemisessa, huomaamme, että vanhemmat *tekevät* asioita kuten tukevat ja kehuvat lasta. Nämä *tekemiset* paljastavat heidän sydämessään olevan näkymättömän rakkauden sekä heidän lapsensa mahdollisuuksiin liittyvän näkymättömän uskon ja toivon. Päivästä toiseen heidän ponnistelunsa jatkuvat – todisteena näkymättömästä kärsivällisyyden ja uutteruuden *olemisesta*.

Koska *oleminen* saa aikaan *tekemistä* ja on *tekemisen* taustalla oleva vaikutin, *olemisen* opettaminen parantaa käyttäytymistä tehokkaammin kuin *tekemiseen* keskittyminen.

Kun lapset käyttäytyvät huonosti, kun he esimerkiksi riitelevät keskenään, me suuntaamme usein kurinpitomme virheellisesti siihen, mitä he ovat *tehneet*, eli havaitsemaamme riitelyyn. Mutta tuo *tekeminen* – heidän käyttäytymisensä – on vain oire heidän sydämessään olevasta näkymättömästä vaikuttimesta. Voisimme kysyä itseltämme: ”Mitkä ominaisuudet korjaisivat tällaista käytöstä tulevaisuudessa, jos lapsi vain ymmärtäisi ne? Se, että on kärsivällinen ja anteeksiantavainen, kun joku häiritsee? Että on rakastava ja rauhantekijä? Että ottaa henkilökohtaisen vastuun teoistaan eikä syytä muita?”

Millä tavoin vanhemmat opettavat näitä ominaisuuksia lapsilleen? Meille ei tule koskaan parempaa tilaisuutta opettaa ja osoittaa Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia lapsillemme kuin se

tapa, jolla ojentamme heitä. Englanninkielisellä kuria ja ojentamista merkitsevällä sanalla *'discipline'* on sama kanta kuin opetuslasta merkitsevällä sanalla *'disciple'*. Se viittaa meidän osoittamaamme kärsivällisyyteen ja opettamiseen. Sitä ei saisi tehdä vihaisena. Me voimme ja meidän tulisi ojentaa tavalla, jolla Oppi ja liitot 121 opettaa meitä: ”taivutteleamalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella” (jakeet 41–42). Ne kaikki ovat Kristuksen kaltaista *olemista*, jonka tulisi kuulua siihen, keitä me *olemme* vanhempina ja Kristuksen opetuslapsina.

Ojentamisen kautta lapsi oppii seurauksista. Sellaisina hetkinä on hyödyllistä kääntää kielteiset asiat myönteisiksi. Jos lapsi tunnustaa tehneensä väärin, kehuu rohkeutta, jonka tunnustaminen vaatii. Kysykää lapselta, mitä hän on oppinut virheestä tai väärinteosta, mikä antaa teille – ja mikä tärkeämpää, Hengelle – tilaisuuden koskettaa ja opettaa häntä. Kun opetamme lapsille oppia Hengen avulla, sillä opilla on ajan myötä voima muuttaa heidän luonnettaan – *olemista*.

Alma huomasi tämän saman periaatteen, että ”sanan saarnaamisella oli suuri taipumus johdattaa kansaa *tekemään* sitä, mikä oli oikein – niin, sillä oli ollut kansan mieleen voimallisempi vaikutus kuin miekalla” (Alma 31:5, kursivointi lisätty). Miksi? Koska miekka keskittyi rankaisemaan vain käyttäytymisestä – eli *tekemisestä* – kun taas sanan saarnaaminen muutti ihmisten luonnetta – keitä he *olivat* tai keitä heistä voisi *tulla*.

Herttainen ja tottelevainen lapsi saa isän tai äidin aloittamaan vasta vanhemmuuden peruskurssin. Jos teitä on siunattu lapsella, joka koettelee kärsivällisyyttänne ”potenssiin

n”, olette aloittaneet vanhemmuuden mestarikurssin. Sen sijaan että ihmettelette, mitä olette ehkä tehneet väärin kuolevaisuutta edeltäneessä elämässä ansaitaksenne haasteellisemmän lapsen, voisitte pitää häntä siunauksena ja tilaisuutena tulla enemmän Jumalan kaltaisiksi. Minkä lapsen kanssa teidän kärsivällisyyttänne, pitkämielisyyttänne ja muita Kristuksen kaltaisia hyveitä todennäköisimmin koetellaan, omaksutaan ja hiotaan? Voisiko olla mahdollista, että te tarvitsette tätä lasta yhtä paljon kuin tämä lapsi tarvitsee teitä?

Olemme kaikki kuulleet neuvon tuomita syntyä eikä synnintekijää. Samalla tavoin, kun lapsemme käyttäytyy huonosti, meidän on varottava sanomasta sellaista, mikä saisi hänet uskomaan, että se, mitä hän *teki* väärin, määrittelee sen, kuka hän *on*. ”Älä koskaan anna epäonnistumisen siirtyä teoista olemukseen”, minkä myötä tulee sellaisia leimoja kuin ”tyhmä”, ”hidas”, ”laiska” tai ”kömpelö”.² Meidän lapsemme ovat Jumalan lapsia. Se on heidän todellinen olemuksensa ja mahdollisuutensa. Hänen nimenomainen suunnitelmansa on auttaa lapsiaan voittamaan virheet ja väärin teot sekä edistymään sellaisiksi kuin Hän *on*. Huonoa käytöstä tulisi sen vuoksi pitää väliaikaisena, ei pysyvänä – tekona, ei olemuksena.

Meidän on siksi ojentaessamme varottava käyttämästä pysyvyyteen viittaavia ilmauksia kuten ”sinä aina...” tai ”sinä et koskaan...” Varokaa ilmauksia kuten ”sinä et koskaan ajattele, miltä minusta tuntuu” tai ”miksi meidän pitää aina odottaa sinua?” Tämänkaltaiset ilmaukset saavat teot vaikuttamaan olemukselta ja voivat vaikuttaa haitallisesti lapsen minäkuvaa ja omanarvontuntoon.

Kun kysymme lapsilta, mitä he haluavat *olla* isona, se voi johtaa hämmennykseen minäkuvasta – ikään

kuin se, mitä ihminen *tekee* ammatikseen, määrittäisi sen, kuka hän *on*. Ammatti tai omaisuus ei saisi määrittää minäkuvaa tai itsetuntoa. Esimerkiksi Vapahtaja oli vaatimaton puuseppä, mutta se tuskin määritti Hänen elämänsä.

Kun autamme lapsia pääsemään perille siitä, keitä he ovat, ja autamme vahvistamaan heidän itsetuntoaan, voimme asianmukaisesti kehua heidän saavutustaan tai käytöstään – sitä, mitä he *tekevät* – mutta olisi vielä viisaampaa keskittää suurin tunnustuksemme heidän luonteeseensa ja uskonkäsityksiinsä – siihen, keitä he *ovat*.

Urheilutilanteessa olisi viisasta kehua lastemme suoritusta – sitä, mitä he *tekevät* – sen pohjalta, mitä he *ovat* – viitaten heidän tarmoonsa, sinnikkyteensä, itsevarmuuteen vastoinkäymisten edessä jne. – kehumalla näin sekä sitä, millaisia he *ovat* että mitä he *tekevät*.

Kun pyydämme lapsia *tekemään* kotitöitä, voimme myös keksiä keinoja kehua sitä, millaisia he *ovat*, kuten ”Olen iloinen, kun teet kotityösi niin mielelläsi”.

Kun lapset saavat koulusta todistuksen, voimme kehua heitä hyvistä arvosanoista, mutta suurempaa ja pysyvämpää hyötyä voi koitua kehumalla heidän *uutteruuttaan*: ”Sinä teit kaikki tehtävät. Sinä olet sellainen, joka osaa suoriutua vaikeista asioista ja tehdä ne valmiiksi. Olen sinusta ylpeä.”

Kun luette pyhiä kirjoituksia yhdessä perheenä, etsikää esimerkkejä ominaisuuksista, joita löysitte sinä päivänä lukemastanne, ja keskustelkaa niistä. Koska Kristuksen kaltaiset ominaisuudet ovat lahjoja Jumalalta ettekä voi omaksua niitä ilman Hänen apuaan³, rukoilkaa noita lahjoja perherukouksissa ja henkilökohtaisissa rukouksissa.

Jutelkaa päivällispöydässä toisinaan ominaisuuksista, etenkin niistä, joita olette löytäneet pyhistä kirjoituksista aiemmin sinä aamuna. ”Millä tavoin sinä olet ollut hyvä ystävä tänään? Kuinka olet osoittanut myötätuntoa? Kuinka usko on auttanut sinua kohtaamaan päivän haasteet? Millä tavoin olet ollut luotettava? Rehellinen? Reilu? Nöyrä?” Pyhissä kirjoituksissa on valtavasti ominaisuuksia, joita tulee opettaa ja oppia.

Tärkein tapa opettaa *olemista on olla* sellaisia vanhempia omille lapsillemme kuin taivaallinen Isämme on meille. Hän on täydellinen Isä, ja Hän on antanut meille vanhemmuuden käsikirjansa – pyhät kirjoitukset.

Tämänpäiväiset sanani on osoitettu pääasiassa vanhemmille, mutta periaatteet soveltuvat kaikille. Olkoot pyrkimyksenne omaksua Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia menestyksekkäitä, jotta saisitte Hänen kuvansa kasvoinhinne ja jotta Hänen ominaisuutensa näkyisivät käytöksessänne. Sitten kun lapsenne tai muut ihmiset tuntevat rakkautenne ja näkevät käytöksenne, se muistuttaa heitä Vapahtajasta ja tuo heitä Hänen luokseen. Tämä on rukoukseni ja todistukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *William Shakespearen kootut draamat: Hamlet*, 1953, suom. Paavo Cajander, 3. näytös, 1. kohtaus.
2. Carol Dweck, lainattu julkaisussa Joe Kita, ”Bounce Back Chronicles”, *Reader's Digest*, toukokuu 2009, s. 95.
3. Ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani: lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 120.